

[Glønborg]

Alt efter ens temperament kan man rejse sig op og råbe hurra eller sætte sig ned og sige: Hjertelig tak. I dag føler jeg trang til at sige klart og tydeligt, at jeg er umådelig taknemmelig over at leve i et land med flere politiske partier, som man har frihed til at melde sig ind i og ud af.

Jeg er lige så glad for retten til at danne foreninger, og jeg er sikker på, at det også vil lykkes at få frihed til i praksis at melde sig ind i og ud af foreningerne.

Både foreningerne og de politiske partier giver mulighed for at fremme gode formål. Jeg er f.eks. særdeles tilfreds med den uvurderlige indsats, som fagforeningerne har gjort for at sikre arbejdstagere gode vilkår og tryghed på deres arbejdsplads.

Kristeligt Folkeparti vil også kæmpe for lønmodtagernes ret til at beholde det arbejde, de gerne vil udføre. Det har naturligvis også noget at gøre med beskæftigelsespolitik og landets økonomiske politik.

Naturligvis kan vi komme ud for, at der ikke længere er brug for at få udført et bestemt stykke arbejde, og at en medarbejder derfor må afskediges, men den lønmodtager, som udfører et stykke arbejde, der stadig er brug for, på tilfredsstillende måde, skal være sikret mod urimelige afskedigelser uanset foreningsforhold, og derfor et højt hurra for at vi har loven af 9. juni 1982.

Desværre har det vist sig vanskeligt at få loven overholdt i praksis. Nogle lønmodtagere er blevet ofre for indbyrdes magtkampe mellem faglige organisationer. Desværre har nogle oplevet, at deres egne arbejdskammerater har optrådt særdeles ukammeratligt, og at arbejdsgiveren har optrådt med gelé i knæene og fyret en medarbejder for at få fred.

Derfor må sanktionerne strammes op, og Kristeligt Folkeparti støtter naturligvis det fremsatte forslag, der giver lønmodtagerne lidt bedre sikkerhed, men vi tror ikke, at det vil virke godt nok. Der mangler nemlig en præcisering af mulighederne for at rette sanktionerne mod de egentlige skyldige. Derfor vil Kristeligt Folkeparti under arbejdet i udvalget stille ændringsforslag om at optage den paragraf, der er i det forslag, der blev fremsat den 18. februar 1988 af arbejdsministeren som § 4 b, i det foreliggende lovforslag. Den siger:

»Skal arbejdsgiveren betale godtgørelse efter § 4 a, skal de øvrige ansatte, der ved deres handlinger forsættligt har medvirket til afskedigelsen, betale arbejdsgiveren hel eller delvis erstatning herfor. Det samme gælder foreninger, der har medvirket til afskedigelsen. Arbejdsgiverne kan endvidere kræve erstatning for rimelige udgifter, som er afholdt i forbindelse med fastsættelsen af godtgørelseskravet. Retten fastsætter det beløb, hver enkelt erstatningsansvarlig skal betale under hensyn til den pågældendes medvirken.«

Jeg ved godt, at der er mulighed for at drage sådanne til ansvar efter almindelige retsregler, men jeg synes, det vil være særdeles vigtigt, at vi får det præciseret i loven, sådan som det stod i forslaget af 18. februar 1988. Derfor bør det tages med, så man kan ramme de egentlig skyldige.

Så vil jeg gerne have lov til at sige, at det, som vi nu behandler, er kun en del af det store problemkompleks vedrørende foreningsfrihed i faglige organisationer. Kristeligt Folkeparti ønsker ikke, at dette alene skal ramme fagforeninger, men alle organisationer, der hindrer mennesker i at udøve erhverv, skal knægtes, sådan at folk får frihed til at udøve deres erhverv uanset medlemskab af den ene eller den anden type faglig forening.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Glønborgs tale var en ny bekræftelse på den ubrudte kæde af gode erfaringer, vi har haft i de år, hvor både hans og mit parti har siddet i Folketinget. Det er jo præcis lige længe, vi har siddet. På dette område her har vi altid været glade og lykkelige for at høre om Kristeligt Folkepartis forskellige initiativer, og det gjaldt også det ændringsforslag, som hr. Glønborg bebudede at ville stille.

Men jeg tror, at når hr. Glønborg udformer det, skal der laves en lille teknisk ændring. Der står, at de ansatte, der har medvirket, skal betale erstatning til arbejdsgiveren. Skulle man ikke flytte »og deres organisation« op efter de ansatte? Jeg hørte godt, at man ville have med, at de foreninger, der har medvirket til det, skal betale, men det er bare så forbiuret svært i praksis at bevise, at en forening har medvirket.

Under alle omstændigheder er det mest sørgelige i det lovkompleks, vi behandler, som og-